

Nr 96.

Av herrar Roos och Bodin, om utsträckning av tiden för jakt å alfågel.

För befolkningen vid vår östersjökust har sedan gammalt sjöfågelsjakten varit en ganska viktig inkomstkälla. Särskilt under vintrarna, då fisket i Östersjön vid många kuststräckor ligger mer eller mindre nere eller ger ringa utbyte, har jakten på sjöfågel varit av stor betydelse för kustborna. Dels var nämligen denna jakt för många det kanske enda medlet att skaffa färskt kött, dels inbringade försäljningen av hela jaktbytet eller fjädern av de skjutna fåglarna en ej föraktlig inkomst.

Av särskilt stor betydelse har denna jakt varit på Gotland och i all synnerhet vid dess ostkust, där fisket under vintern är av mycket ringa omfattning. Bland sjöfåglarna har vid Gotland alfågeln haft den största betydelsen, emedan den vid öns kuster varje vinter förekommer i tallösa skaror. Ehuru även andra sjöfåglar äro allmänna i dessa farvatten, övergår dock alfågeln högst betydligt övriga arter i talrikhet. Trots att denna fågel vid Gotland sedan gammalt varit föremål för en ivrig jakt, har ej heller någon förminskning i dess antal kunnat förmärkas där.

Enligt tidigare jaktbestämmelser var fångst av alfågel tillåten hela vintern ända till den 20 maj. Den mest inbringande jakten bedrevs också under eftervintern, då fåglarna äro feta, sedan de haft tillfälle att under ett par månader hålla till på grundbankarna utanför kusten med den där rådande rika tillgången på de bottendjur, av vilka alfågeln förnämligast livnär sig. Under denna tid är även fjädern bäst.

För många av kustbefolkningen på Gotland har därför bestämmelsen i 1927 års jaktstadga, att alfågel i likhet med ett flertal andra sjöfåglar ej får fångas i Östersjön under tiden 1 januari—31 mars, betytt ett ganska kännbart ekonomiskt avbräck.

Enligt vad som framgår av det betänkande rörande ändringar i bestämmelserna om jakt och fågelskydd, som av särskilt tillkallade sakkunniga avgavs den 15 maj 1922, torde de förnämsta motiven för denna betydande inskränkning i jakttiden för alfågeln hava varit dels att förhindra massdöd i de isvakor, som ofta uppstå under eftervintern och i vilka sjöfågeln tränger ihop sig i täta skaror, dels att fridlysningstiden för alfågeln borde för att underlätta kontrollen över stadgebestämmelsernas efterlevnad sammanfalla med den, som gäller för de andra sjöfågelsarter, vilka uppehålla sig på samma lokaler som alfågeln. Emot dessa motiv kan emellertid invändas dels att sådan vakkbildning, som förekom-

mer vid fastlandets skärgårdskuster, sällan uppstår vid Gotland, där ju för övrigt isbildningen över huvud taget är av betydligt mindre omfattning än vid fastlandskusten, dels att övervakningen av efterlevnaden av jaktstadgans bestämmelser rörande sjöfågelsjakten vid Gotland i hög grad underlättas därigenom, att öns kuster äro alldeles öppna så att nästan varje skytt, som idkar jakt utanför kusten, i allmänhet utan svårighet kan iakttagas från en mängd punkter på stranden. Då härtill kommer, att som ovan framhållits, intet tyder på att alfågeln vid Gotland avtagit i antal, synes ur jaktvårdssynpunkt intet vägande skäl kunna anföras för ett bibehållande av nu gällande jaktförbud för denna fågel under tiden 1 januari—31 mars. Denna fridlysning av alfågeln under eftervintern framstår därför som en onödig inskränkning i försörjningsmöjligheterna för den ofta under mycket knappa ekonomiska villkor levande gotländska fiskarebefolkningen.

Med stöd av vad sålunda anförts hemställa vi,

att riksdagen ville hos Kungl. Maj:t anhålla om sådan ändring i jaktstadgan av den 25 november 1927, att jakt av alfågel måtte vara tillåten vid kusten av Gotland under tiden 1 januari—31 mars.

Stockholm den 20 januari 1930.

Gustaf W. Roos.

L. G. Bodin.
